

Gaudiamus igitur M A T U R A N T O V

Ob koncu šolskega leta

GIMNAZIJA v Szentvidu je zadnja leta ena najboljših v Ljubljani. Za vsako gimnazijo pa je praznik v času mature, ko jo zapuščajo mladi, že odrasli ljudje polni elana za nadaljnji študij, kjer naj bi dokončno realizirali svoje ambicije. V gimnaziji se ti mladi ljudje še oblikujejo in je dobra gimnazija garancija, da jih bodočnost ne bo izneverila in da so v njej dobili takšno podlago in široko obzorje, kar jim bo v življenju samo koristilo.

O tem smo se pogovarjali z ravnateljem šentvidske gimnazije prof. Jožetom Siferjem. Dejal je: »Vsaka šola se srečuje z najrazličnejšimi težavami in tudi gimnazija Ljubljana-Szentvid ni brez njih. V minulem šolskem letu se je šola dosti ukvarjala s problemom ideološke vzgoje, zlasti še ob znanem primeru profesorja sociologije, ki ga je delovna skupnost izključila iz svojih vrst, ker je z nesprijemljivimi izjavami in z negativnim obnašanjem do naše družbene stvarnosti vznemirjal svoje učence.

Vendar tudi ta pretres, ki je za šolo vsekakor neprijeten, ne bi smel motiti osnovnega poslanstva učno-vzgojne ustanove. To poslanstvo pa je v naslednjem: nuditi mladim ljudem dovolj široko in dovolj temeljito izobrazbo, ki jim bo omogočila uspešen študij na višjih in visokih šolah, vzgojiti jih v delovne in poštene občane, ki bodo voljni aktivno posegati v družbene procese.

Gimnazija Ljubljana-Szentvid ima v pošiljanju maturantov v nadaljnje šole že bogato preteklost. Samo od leta 1957, ko se je šola preselila v sedanjo stavbo, sta opravila zaključni izpit 1402 dijakov, brez letošnjih, in večina od teh se je usmerila v študij na visokih šolah. V zadnjem šolskem letu je bilo v četrtem letniku skupno 100 dijakov. Ob zaključku pouka jih je 21 izdelalo z odličnim uspehom, 12 s prav dobrim uspehom, 44 z dobrim in 14 z zadostnim uspehom. Popravni izpit ima 7 dijakov, dva sta zaradi bolezni neocenjena. Uspeh je razmeroma ugoden, nekoliko boljši kot v preteklih letih. Generacija letošnjih maturantov sicer ni bila v vseh prejšnjih štirih letih enako uspešna, bila je vseskozi razgibana, vedo-

željna in kritična, pripravljena tudi na izvenrazredno delovanje, v obdobju pred zaključkom šolanja na gimnaziji pa tudi dovolj prizadevna. Od tod tudi lepi uspehi, treba je namreč poudariti dejstvo, da je dobra petina končala četrto letnik z odličnim uspehom.

Trdno upam, da bo sedanja generacija maturantov uspevala tudi v nadaljnjem študiju.»

Vprašali smo tudi razredničarke o njihovih vtisih o dijakih, ki so jih vsa štiri leta imele v varstvu in ki so neposredno zaslužne za učni uspeh in za pozitivno oblikovanje svojih varovancev.

Vse štiri, prof. Vanda Poljanšek (4.a), prof. Anica Mahnič (4.b), prof. Irena Snoj (4.c) in prof. Sabina Podboj (4.d) so si bile edine, da so jim bili razredno izredno zanimivi glede različnega socialnega sestava, ki pa ni bistveno vplival na njihovo zavzetost pri učenju, čeprav so bile z njimi pubertetniške težave v nižjih razredih. Težave so se pojavile v prvih razredih tudi zaradi dotoka učencev iz drugih šol zaradi prepričanja, da je šentvidska gimnazija pribežališče slabih učencev. Ko so ti uvideli, da je to resna in zahtevna šola, so sami odpadli. Tako je na primer 4.b imel še v 3. razredu 36 učencev, v 4. pa jih je ostalo samo 21.

Sentvidski gimnazijci so uspešno urejali šolsko glasilo »Utripi«, prirejali so likovne razstave in se udeleževali tudi na drugih kulturnih področjih. Njihov nadaljnji študij se bo odvijal na ljubljanskih fakultetah, nekaj pa se jih bo zaradi slabega socialnega položaja takoj zaposlilo. Na maturantski izlet bo 4.a odpotoval na Korčulo, 4.b v Grčijo, 4.c na Brač in 4.d v Dubrovnik. Solidarnost je pokazal 4.a, ko je zbral denar za štiri socialno šibke učence, da se lahko polnoštevilno udeležijo tega izleta.

Od maturantov se je poslovila prof. Podbojeva, ki gre po 20 generacijah maturantov v zaslužni pokoj.

Na vratih opustelih razredov pa smo našli tudi takšno »sporočilo«:

Sporočamo Vam žalostno vest, da je po hudem štiriletnem trpljenju izdihnil 4.b.

Zalujoči: mati Ančka, oče Lojze, stara mama Nočka, stari oče Jože, ujak Jašo z Visa, teta Milly iz Londona, teta Ema, kume Ivo, strina Cyrillee, boter Franček, botra Nada in ostali sorodniki.

BOŽE POMILUJ!

Naj počiva v miru, AMEN!

Mario L. VILHAR

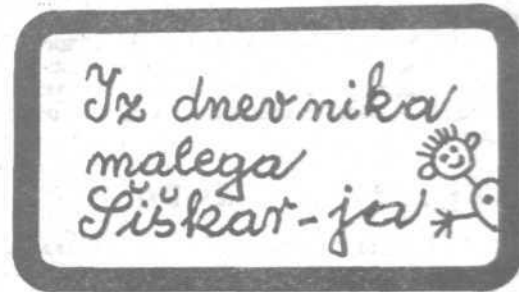
NAŠI KLICAJI!!!

Naj živi ohcet!

Spet je za nami. Kmečka ohcet namreč. Milijoni, ki so jih v letu stabilizacije slovenska podjetja kljub vsemu našla za ta cirkus, so že porabljeni; konji, ki so tisti dan spuščali fige po ljubljanskem asfaltu in rezgetali, kot bi se posmehovali človeški naivnosti, zopet vozijo gnoj ali seno; skratka, za vse ljubitelje »narodnih običajev« in vse, ki ljubijo take vrste zabavo, so spet dnevi pričakanja — kajti, čez leto, pa naj bo stabilizacija še tako huda, se bodo gotovo kje našli tisti milijoni, da bo spet za en dan vriskanja in konjskih fig. Studentje so obljubljeni demonstracije, pa so si premislili. Saj tako ne bi pomagalo, lahko bi vpili, kolikor bi se jim hotelo, o stabilizaciji, o kvazi folklori in še o čem, pa nič...

V naši občini je 85 gospodarskih organizacij, kar seveda na prvi pogled nima nič skupnega z ohcetjo, toda le počasi, vse še pride na vrsto. Ker v našem zdravstvenem domu nimamo rentgena (oziroma ta, ki je, ni dosti prida), se je v občini začela akcija za zbiranje sredstev za nakup te dragocene in prepotrebne naprave. Oddelek za gospodarstvo in finance je izračunal, koliko bi lahko te organizacije prispevale, ne da bi to prehudo obremenilo njihove žiro račune

in te zneske tudi sporočil vsem podjetjem. Pa veste, koliko se jih je že odzvalo? 26. Stavim, da je med tistimi, ki so se potuhnili, vsaj nekaj takšnih, ki so bili pri financiranju ohceti malo bolj odprtih rok. Res je, rentgen je draga stvar in sredstva zanj se ne da zbrati kar tako, čez noč. Pa še stabilizacija je, saj razumete. Treba je paziti na vsak dinar... Torej, na zdravje in pa — naj živi ohcet!

Sobota:

Danes se ni zgodilo čisto nič posebnega, razen morda tega, da smo se odločili iti na avto rodeo. Je prišel sosedov Joško k meni in dejal, da so na stadionu v Zg. Šiški neki frajerji iz Italije postavili blagajno in da karte prodajo, kar pomeni, da se bo tam še nekaj zgodilo. Pa je bil naš ata sprva malo bolj navdušen in je rekel, da se bo meni nekaj zgodilo, če ne bom takoj utihnil. Pol sem ga pa le prepričal, ko je sosedov Joško omenil, da tisti frajerji avtomobile razbijajo in je to našega ata zamikalo, kajti se on za te reči zelo dobro zanima, ker to skupaj z našo mamo tudi sam počne (namreč avtomobile razbija). In smo šli, ata je kupil karte, jaz sem pa čez ograjo škilil. Potem je bila ura toliko, da bi bilo treba notri iti pa so vrata še vedno zaprta stala in je raja menila, da je to preveč, nakar se je vsula noter mimo tistih, ki karte trgajo. Strašno krasno je bilo, ker sem noter videl vse moje kolege in sem mislil, da se bomo zabavali, pa je tisti, ki karte trga postal užaljen in rekel, da se ne gre več, ker mu nihče noče dati kart za odtrgat in vsi rinejo skozi kar tako, na sverc. Potem so ugasnili luči in nam voščili lahko noč, kar je pomenilo, da moramo iti, ker predstave ne bo. Ata je bil tako jezen...

Nedelja

Danes je bila raja bolj pri miru in je bil tisti, ki trga karte, srečen. Zato so nas pustili noter in ata me je posadil na ramena, da sem bolje videl. Potem so se v areno pripodili avti in dirkali sem in tja, nakar je ata postal živčen in rekel, da on to lahko tudi na naši ulici gleda in da bo šel, če se ne bo nihče zaletel. Potem je enemu avtu odletela štop lampa in sem kar poskočil, ker sem mislil, da bo hec, pa ni bilo nič. Namreč, kadar se našemu atu kdo v štop lampo zaleti, je čisto drugače, zadnjič je enega tovariša sredi ceste boksnil. Potem so se tovariši v oplih spomnili (iz čiste objestnosti, verjetno) in začeli voziti po dveh kolesih, nakar je raja čisto popenila. Kot da je to kaj takega. Jaz se vsak dan vozim z biciklom po dveh kolesih pa nihče še mrdne ne. Potem so se pa zaleteli, fiat 1100 (napovedovalnik je rekel, da je to 101, ha) je pristokal na skalnico in v grdem loku treščil v nastavljen garo, a se vozniku ni nič zgodilo, kar pa ni lepo, saj smo vendar plačali devet jurmjev... Ampak je bil to vsaj en pošten karambol, ne pa tisto, kar naš ata počne z našo škodo (stalno ima na piki desni blatnik, ki ga vedno prislanja ob škarpe in parkirane avte). Zatem se ni zgodilo nič takega, no ja, eden je skočil z avtom čez drug avto, toda to ni nič takega, je pisalo v reviji Avto in če je tako, tudi jaz ne bom o tem pisal. Potem je bilo konec in smo se peljali domov. Pa je tudi naš ata dober, ni kaj reči, pred hišo je podrli kanto za smeti (mama se je drla, pa se ne bi bilo treba, ker je bila sosedova), potem je pa še klel. Ker sem vse kletvice že poznal, sem šel raje v hišo in gledal Kalimerota...